

FULM-JS-JS02

99/24

CCV. 178.
XVIII.
178.

Johannetus Bose de anno 1571. die 3. februaryj sua condidit ultimum
testamentu receptu per Gabuilem Serra notj in quo heridem uni
versalem instituit Franciscum Bose nepotem suum ex fratre Petro
Johanne Bose, Et si is heres non esset vel esset, et decideret quando cum
que sine liberis substituit alios fratres dicti Francisci Bose, sub iisdem
verbis et conditionibus, maiori minori preferendo; qui si heredes non essent
vel essent, et deciderent quando cumque sine liberis substituit et sub
heridem instituit Eustachiam Ballestera sororem suam, quae si heres
non esset vel esset, et obiret quando cumque ei substituit, et si hi he
redem instituit Speranciam sororem suam uxorem Michaelis Garau
et suos,

Deusque testor, et dictus Franciscus Bose hereditatem adit bonis
inventarij; et ipso vivente ipsi fratres substituti deciderunt nulli
relictis liberis; obiit quoque dicta Eustachia Ballestera relicta li
beris. Deusque tandem dicta Sperancia Garau nulli relicta li
beris et in suo testamento heridem scripsit eundem Franciscum Bose
qui postea obiit 22. Novembri 1614. et suo testamento heredes fuit
Pater Societatis Jesu, et eorum Collegium in Civitate Maiorica.
Ut videtur testamentu receptu per Johannetum Bonis notj sub
die et anno, in eo contentis, post cuius mortem Collegium praedictum adire
hereditate dicti Francisci Bose cum bonis inventarij, licet postea ad urban
dam venationem, et mortem creditorum eam, deposuit per curiam referens nomine
heredis, et fuit assignatus in curatore depositarium dictae hereditatis Nobilis Don
Johannes Fontana, adversus quem suas intentavit actiones Marianna Bose y Ale
na petens bona praedicta Johanneti Bose sibi dari eo quia praedicti substituti
praedecesserunt dicto Francisco Bose, et postea decessit Franciscus Bose sine
liberis, et ipsa erat praepinquis Sperantiae Garau et ex consequenti vocata
ad fideicommissu dicti Johanneti Bose in illa vocatione suam dictae Sperantiae
cuius oblata petitio fuit intimata dicto Nobili curatori, et Francisco Camisio, in
qua petitio intentata dicitur bonis praedictis possidentibus, bona dicti Francisci Bose, et
inter illa erant incorporata bona dicti Johanneti Bose quae pertinebant ad dictam
hereditate Francisci Bose pleno iure spectare quia dictus Franciscus fuerat heres
instituitur a dicta Sperantia Garau et ex consequenti erat suae dictae Sperantiae
prout fuerat declaratum in sententia Regiam lata ad relationem Nobilis D. Ray
munde Vera, fuit quoque intimata dicta petitio Francisco Camisio, ut si quid

pretendunt in dictis bonis, et hereditate dicti Johannis Bose decessit, cum
jura cum quibus fuit persequuta, et in dicta causa ex parte Collegii
Societatis Jesu hujus Civitatis Majoritarum fuit postulatum dicta bona et
ad se spectare ac tradi debere virtute donationis de illis facte per dictam
Mariannam Bose y Aloniam instrumentis testificatis per Bartholomeum notum
die 27 Aprilis 1668. et reassumendo jura dictae Mariannae persequutum
fuit causa cum dictis et alijs libi consortibus, illaque conclusa fuit prolata
sententia, in qua fuit pronuntiatum, et declaratum, hereditatem et bona dicti
Johannis Bose pertinuisse et pertinere ad dictam Mariannam Bose y Aloniam,
et ejus nomine ad dictum Collegium de Montebian illius donatarium
Et consequenter dictum Nobilium D. Johanne Forberg curatore hereditatis
et bonorum dicti q^o Francisci Bose condempnatum fore, et ipse pro ut cum
ea condempnaret, ad restituendum, et diffundendum canonis dicti Collegii vacuum
et expeditam possessionem bonorum omnium hereditatis q^o Johannis Bose
una cum fructibus; et dicto Francisco Canisare interdictum imposuit, in ejus
pretensione; quae sententia fuit facta assumptis inter cetera responsa. Constat
ad dictam Mariannam pertinuisse et pertinere successione hereditatis, et bonorum
supra dicti Johannis Bose; et ad Collegium Societatis Jesu hujus Civitatis
illius donatarium, in vim donationis per dictam Mariannam praedictam
Collegio factae instrumentis testificatis per Bartholomeum Notum die
27 Aprilis 1668. Si quidem in viam juris, in hujusmodi vocacionibus
sua sunt qui proximioris existunt ei cujus sui vocati sunt non autem
heredes extranei in testamento instituti, si ipsi quoque non sunt illi
sui, Et liberi de dictis bonis dicta Marianna disponere potuit cum in hujusmodi
vocacionibus ad primos suos successio spectat, non etiam ad ultimos, et ex
quibus motibus constat evidenter Regiam Auditoriam declarasse bona praedicta spectare
ad dictum Collegium irrevocabiliter, et non reponi in vocacione suorum
dictae sperantis fideicommissum reciprocum, et successum inter dictos suos.

Pro executione dictæ sententiæ (quæ respectu dicti Francisci Camisari transiret
in auctoritate rei judicatis) fuit dictum Collegium unimissa in aduocatum
et valem possessorie bonorum dicti Johannis Bone illa quæ possedit pacifice
dum vivam esset dicta Marianna quæ nuper e vita discessit, ^{post cuius obitum} ~~quæ~~ ^{quæ} ~~non~~
^{sum} ~~bona~~, Franciscus Camisari, hanc litram incipit petens dicta bona ad se pertinere
cogitum in dispositione suorum dicti Speranti ad id persuasum suaserum
saltem usque ad septimum gradum dicens se esse propinquiorē tam dictæ
Speranti quā dictæ Mariannæ. Cui petitiō fuit ex parte Collegij opposita
exceptio rei judicatis, circa quam jam ~~est~~ satis late scripsi: in hoc vero discursum

omni die

omni studio ostendendum ostendere, Vera ac iuri consentanea esse hanc
vra sententia scilicet; Sperantiam Garau, et suor non esse vocatos simul, sed
successive tantum per vulgarem, et semper hunc non existente, aut ex-
tante absente; Ac etiam deditam Mariannam libere de dediti bonis disponere
potuisse, cum in huiusmodi vocalionibus, ad primos suos successio spe-
tet, non etiam ad ultteriores; et ex consequenti non adesse fideliomissi-
onem successivam inter suos, neque tunc esse initium subditibus, in causa
de quo agit.

Occur, quæ forsitan deceptus fuit advocatus doli Francisci Canisius esse pos-
sunt, opinionum varietas, et dissonantes. Id. ubiqueque juris sententiæ circa
substitutionem sub nomine collationis plurimum graduum, et personarum, indicat
vulgare istam, vel etiam fiduciariam, quæ materia difficilissima est ac
subtilissima ut ex multis tradit Leden. Coten. in l. 46. n. 8. et propter
casuum diversitatem qui multis idē vel similes esse vident confundit et in-
triat. ^{quid videtur} quæ si jura discernant et distinguant, veritas elucescit, et quid tunc
dum sit in casu de quo agimus lectionibus apparuit. et

Ille discursus in duos articulos recat primus an sui dille sperantia suggesta ip
us vocat per vulgare, an etiam per fiduciam.

Secundus, an sui sint gravati per fiduciam suam alijs quibus sui gradum
sui in gradu sequentibus addunt.

Quod primum articulum videt^{ur} quod seu respectu dictae sperantiae usque
etiam per fiduciam et non per istam vulgarem potius praesentem
in se habentem infidelitatem. Hanc legem tenent Paul. de
Castro.

Protocollo. Sord. Thu.

Contra.

Franciscum Canispa.

Ves.

Addit nobis fuit S. P. A.

Anno Domini 1618. Sub 30 Aprilis. quando incohavit causam in Regia auctoritate
rianna Bose, et Alena ridua, que commissa fuit nobili J. Ioseph de Mar, Regenti
cancellariam, contra nobilem V. Iohannem Fortesa, Curatorem de possessionibus hanc
isci Bose, petens dictum nobilem curatorem condemnari, ad sibi restituendum, et relaxandum
bona hereditatis Iohanni Bose Patri sui, ex eo quia dictus Iohannes Bose, in suo ultimo
valido testamento instituerat heredem suum universalem Franciscum Bose nepotem suum,
Fratre: cui si sine libens decederet substituit alterum nepotem Fratrem dicti Francis-
ci qui tempore mortis dicti Francisii reperiretur maior dictum: qui etiam sine libens
res, vel esset et decederet quando cumq. sine libens legitime, et naturalis, substituit primum
alterum nepotem Fratrem dicti Francisii, et sic de uno ad alium dictorum nepotum,
Fratrium dicti Francisii, maiorem omnino preferendo, et si omnes dicti nepotes ma-
uerent, quando cumq. modo dicto, illis seu ultimo de decedens sine libens, substituit
italiam uxorem Magistri Antonii Ballester, quando sporem suam; et si Præ-
Eulalia non esset hanc, vel esset et daret quando cumq. sine libens, ei substituit
Sperantiam Carau Sorem suam, et suam. Et omnes prædicti prædecessores
sine libens dicto Francisco Bose, quendam obijt sine libens, unde successit vocatio
suorum dictæ Sperantie, cui coniuncta Marianna esset propinquior, erat ista sua,
et ex consequenti vocata ad sibi coniunctam dicti Iohanni Bose. Et sic, petijt dictum nobilem
Curatorem Sorditati dicti Francisii Bose possidentem dicto nomine bona dicti Iohanni
Bose, condemnari ad restituendum, et relaxandum dicta bona, ut dictum fuit, cuius Mariannæ
petitio, ac libellus, fuit intimatus dicto nobili curatori, et Francisco Canispa, utriusque in
in processu. fol. cum quibus principaliter fuit ducta dicta causa. quævis postea in
disiuncta ipsius fuerint vocati alij prædicti creditores dicti Francisii Bose præcipue
Agnes Bose, et Cabier, utriusque indistincta dicta causa. Ex parte collegij Sorditatis
fuit etiam oblata petitio dictorum bonorum, dicti Iohanni Bose, et fundamento, quia
insistentia exhibitæ per nobilem curatorem, lata in Regia auctoritate ad relationem nobili
Don Raymundi de Veni, fuit declaratum, quod hæres, etiam extraneus dicti Francisii consue-
tur hæres dictæ Sperantie, et consequenter vocati ad dictum sibi coniunctum &c. et cum ipsam
collegium esset hanc dicti Francisii, ex consequenti ad ipsam Sperantiam bona dicti Iohanni Bose
relatus appareret in illo. fol. 15. pag. 2.

Indicursu causæ ex parte Agnetis Bose, fuit exhibitum instrumentum donationis factæ
per dictam Mariannam Bose et Alena eidem Collegio, quod sibi competebar, seu competitore
petent, erat super bonis, et hereditate honorabilis Iohanni Bose, videlicet substitutionis seu iunctæ
positi, per dictum Iohannem Bose in suo ultimo testamento condito, in prædicta disiecta
brielle Serra Nota. Sub die tercia mensis Februarij. Anno a nativitate Domini 1571
in favorem Sperantie Sororis sue, uxoris Michaelis Carau, q. et suorum, ut dictum orig.
fol. 161.
et sub.

Et sub 6. Septembris. 1619. Pro parte dicti Collegij fuit indicta causa dictum, quod
habebat, pro repositis dictis, deductis, et allegatis omnibus, dictis, pro deductis productis, et alle-
gatis, pro parte Mariannae Bose, et Alena; laquei rati ficando, et confirmando peti-
tus computus dictae Mariannae in hereditate, et bonis Iohannis Bose. Spectauit ad collegium
Societatis Iesu; virtute dictae donationis, in processu, exhibita, pro parte Iohannis Cabera
et Bose; Et casus, quod non computaret sibi lucrum, et dicto capite, petebat, bonorum dicta
sibi Computare ex alio capite iam deducto; ut latius est videre in dicto Orig. fol. 234
et, additis omnibus, actis dictae causae cum partibus praedictis, et sic praecipue cum
dicto Francisco Canislar, et conclusa causa per provisionem, deponit processum, intima-
tam dicto Canislar, ut in dicto Orig. fol. 240. pa. 2. et assignata die ad audiendum
Sententiam, quae pariter fuit intimata dicto Canislar, fuit tandem lata Sententia in
dicta Regia audientia ad relationem dicti nobilis Don Josephi de Cellas, et tunc Regentis
Cancellariam; in qua fuit declaratum in favorem dicti coll. assumptis motibus in dicta
Sententia expressis. Sicut confare omnes substitutiones praedictas sine libens dicti Fran-
co Bose; et postea decessisse dictum Franciscum sine libens, super vivente sola Marianna Alena
et Bose. Sors dicti Francisci. Neque dicto sperantia, ex Iohanne Bose illius fratre
Et ideo cum tempore obitus dicti Francisci, omnes substitutiones praedictae fuissent
succedere debuisse et debere dicto Iohanni Bose, Iuxta dicta sperantia Bose, et Fran-
co, ex parte vocato pro dicta sperantia, quia in via laici non esset vocat simul cum ea,
sed per substitutionem vulgaris, ea sicut herede non existente, aut existente nolente.
Cum enim praedecessisset praedicto heredi Fran-^{co} Bose, et propterea nullum eius adhuc que-
ritum habuisset in bonis dicti Iohannis Bose de illis testari non potuit, nec iuxta substitu-
tionis transmittere in dictum Franciscum heredem per ipsam intestamentum institutum. Immo in
tempore obitus dicti Francisci praedicta Marianna Alena sola propinqua dictae sperantiae
super vivente tempore quo locus fuit vocacioni, et successione suorum illius, per obitum sibi
et dicti Francisci Bose complet ad dictam Mariannam pertinuisse, et pertinere successione
hereditatis, et bonorum praedicti Iohannis Bose, et ad collegium Societatis Iesu huiusmodi Cautatis,
illis donationum in rem donationis per dictam Mariannam, praedicto coll. facta, instrumentis
testificata per Bart. Moll. not. 27. Aprilis. 1613, siquidem in viam iuris, in huius-
modi vocacionibus, sui sunt, qui proximiores existunt ei cuius sui vocati, non autem
haud extranei in testam. instituti, si ipsi quoque non sunt illi sui; et libere de dicto bonis
dictae Mariannae disponere potuit, cum, huiusmodi vocacionibus ad primos suos suc-
cessores spectet, non etiam ad alteros, et quomodo et pronuntiat, Sententiam, et decla-
rat hereditatem et bona dicti Iohannis Bose pertinuisse, et pertinere ad dictam Mariannam
Bose et Alena, et eius nomine ad dictum collegium de Monte Scio illius donationum,
et concessit dictum nobilem Iohannem Forteza curatorem hereditatis et bonorum dicti
Iohannis Bose, in qua inclusa sunt bona hereditatis dicti Iohannis Bose, et matrum
fructus percepti, et percipiendi, liquidatione reservata, et dicti liti consensibus, Iohannis
Bose, et Cabera, et Francisco Canislar notum Alentum fore, et esse imponendum, ut cum
praesenti imponit in eorum provisione.

+ in bonis
condemnan dū fore et esse id est
fructus dicta bona

Aqua

Aqua quidem Sententia non supplicavit, dictus Francisco Canislar, et ne respondens
ipsum in rem transivit iudicatum; et quomodo ab ea supplicavit dictus curator et
nos cabera, nihilominus fuit impositum dictum collegium in actum, et realem possessionem
dictorum bonorum data cautione.

Nunc ostendit dictus Curator ecclesiae dictae Mariannae Bose et Alena, et dictus Fran-
cisco Canislar, hanc Sententiam litem, et causam, petendo immitti in possessionem dictorum
bonorum dicti Iohannis Bose, ex eo quia ipse est propinquior sperantiae Fran-
co, et Alena, quae gravata fuit per fidem commissum restituere proximioribus
in gradu quavis est dictus Canislar, et peti, condemnari dictum collegium ad restituendum
sibi bona dicti Iohannis Bose.

Ex parte dicti Collegij fuit propositum de exceptione rei iudicatae dicendum
Semper obstat dicto Canislar auctoritatem rei iudicatae, et propterea, alimne iudicij
fore et esse repellendum, ac imponendum esse ei Alentum perpetuum.

Ex parte dicti Canislar dicitur sibi non obstat auctoritatem rei iudicatae, quia
non militat requirita necessaria, ut obstat, exceptio rei iudicatae, quia non est eadem
causa agendi in hoc iudicio quae erat in alio.

Quid iuris? queritur.

videt. dicendum, non obstat intentioni dicti Canislar auctoritatem allegatam
rei iudicatae, ex sequentibus.

Pri.^o ut obstat exceptio rei iudicatae tria copulative requirunt. Identitas rei
personarum, et Causae, Et non obstat exceptio, tex. in l. cum quant. cum duobus leg.
ff. de excep. rei iudicatae. in cap. ff. Et ibi. gto. et dd. de excep. in l. 466, in
cons. 30. n. 2. vol. 1. in decia. in con. 96. n. 1. d. 1. quibus tamen, et in con. 445.
n. 45. Prob. Romana. Diversorum p. 1. deci. 100. n. 4. Surdus, in con. 322. n. 2.
Sed in hac nova causa suscitata per dictum Franciscum Canislar, licet sit identitas
rerum, et personarum non tamen est eadem causa; nam ibi non pretendebat huius-
modi fidem commissum ex hoc capite, et ex causa quae modo, quia ibi pretendebat
tatem fuisse litem, in qua fuerat impositum Alentum dictae Mariannae Bose, et Alena
et dicto Francisco Canislar, et quomodo dicta Marianna esset propinquior sperantiae Fran-
co, et Bose, non tamen supplicavit a Sententia, et dictus Canislar ab ea supplicavit ad eam
maiestatem, et Ius, sacrum Supremum Aragoniae concilium, Et in hac causa contin-
git per mortem dictae Mariannae, ad se spectare dictum fidem commissum g. est alia causa
petendi, g. non obstat exceptio rei iudicatae.

2.º quando causam petendi supervenit post latam Sententiam, tunc non dicitur eadem
causa, sed diversa; et sic non obstat exceptio dictae Sententiae. l. si maior. §. quando
et ibi. Bart. et dd. ff. de excep. rei iudicatae. Abb. et Decius. locis cit. Sed ca-
sa intentata in hoc iudicio per dictum Canislar supervenit post mortem dictae
Mariannae leg. Et.

3.º ut si sit exceptio rei iudicate quæ est, ut id quod in controversiam
nunc venit per necesse concludat. Super eo iam fuisse iudicatum tex. in l. finit.
ff. de excep. rei iudicate. Caneb. in cons. 62. ad 2. utq. Sed veritas. volum. 4. at
in illo processu non fuit actum, an sui dicta sperantia essent in vicem gravati
honore fidei commissi, et an mortua dicta Marianna essent bona Iohannis Bose res-
tutioni subiecta, propinquitat. ipsius de quibus nunc agitur 9.º &c.

4.º in dubio an obstat rei iudicate, iudicandum est non obstat ut probat,
deci. in cons. 445. n. 44. et alij, ut per Surd. dicto con. 322.^{n. 7.} Sed in hac causa
ad minus sumus in dubio 9.º &c.

De tamen mediocriter considerata, clarum et expeditum est obstando pan.
Caneb. excep. rei iudicate pro ut efficaciter ex sequentibus demonstratur.

Pr.^o namq. vulgatissime maxime esse auctoritatem rei iudicate
fuit enim de debito indubitum, de indubitato debitum. tex. in l. 1. cap. de condic.
in debi. Pereg. in cons. 33. n. 2. et habet pro veritate. tex. in l. rei iudicate
de Regu. iuris. Gabriel. de sent. conel. 4.º n. 17. cum sequent. et est ex-
ceptio litis finite. Bart. in l. Nam et pot. ea, in prin. n. 5. ff. de iure unan.
dd. in cap. 1. de litis contestat. in 6. Marant. de ordi. iudi. pa. 6. ff. de excep.
rei iud. n. 13. Bal. in l. postquam lit. n. 1. c. de trans. et facit ius in re
cabile inter partes l. eleganta d. si quis post. ff. de conditio. in deb. et fuit pro dila-
tionem iuri et de iure d. ff. in d. 13. n. 28. Caneb. in d. 10. n. 14. p. 3. deci.
divers. Et sic parit exceptionem rei iudicate, tota ff. de excep. rei iudicate, quæ prop-
terea debet opponi ad proælum in vim dilatoria Statim in iunctis causa ad impe-
diendum liti ingressum, et progressum. Actum in cons. 373. Caneb. in part. variis.
p. 3. c. 17 n. 13. ad ff. de ind. c. 1. de litis contestat. Marant. ubi s. necluda,
potest dictam exceptionem rei iudicate reservare ad diffinitivam. Pal. de cast. in cons.
247. in causa que vertitur n. 1. lib. 1. Crabe. in cons. 204. n. 7. Abb. in cons. 14.
lib. 1. Felin. in cap. cum contingat n. 13. de off. delegat. Bartol. ad Molin.
S. dea. n. 194. Caneb. ut n. 20, et ex consequenti iudex non potest admittere ar-
ticulos. Ica possessiones circa merita causa, etsi admittat, debet pars appellare.
Aut in d. con. n. 7. Felin. in c. inter monasterium. in. 23 ad ff. Caneb. ut n. 19.
et pa. c. 12. de excep. n. 27. quare merito ex parte collegij fuit Statim
propositum de exceptione, et auctoritate rei iudicate. Et semper iudice exceptione per-
severavit petens articulos adversarij repelli, nec debere ulterius causa proci, et
dictum Caneb. calamine iudicij, et est videre in omnibus Schedulis oblati, ex
parte collegij, maxime in Scheda oblata. 9. Martij. 1622, de qua in orig. fol.
et ita absque ulla dubio est pronuntiandum, et declarandum.

2.º Obstat secundum iudicium venit, ad respondendum id quod in primo est de termi-
natione

minationem obstat exceptio rei iudicate. Arg. in l. cum queritur. ff. de excep. rei
iudice. Sicut, quando in secundo iudicio examinatur id quod iam fuit decisum in
1.º Parte in l. si quis cum totum. s. fin. Riminal. in cons. 413. n. 13. quod ad pro-
positum utot Surd. in cons. 312. n. 3. et seq.

3.º Consideratione variis est, tunc competit inefragabiliter rei iudicationem
rei iudicate per quam alimine iudicij repellitur actor, quando in ratiis iudicij
intervenit identitas rei, cause, et personarum, ut in dicta l. cum queritur. Eandem
bus sequentibus, ff. de excep. et ex l. 5. citatis. Sed in praesenti casu intervenit
identitas rei, cause, et personarum, quod probatur. Nam certum est partes ebo eas-
dem, siquidem in illo iudicio intervenit collegium, tam nomine proprio, et ex
proprio iure, quam ex iuribus donatis perbitorum Mariannam Bose, et Alena, inter-
venit quoque dictus Franciscus Caneb. cui fuerunt illa processus intimati
principaliter; Et ipse ius quas voluit opposuit exceptione. Hæc de personis, et
qua est eadem identitas rerum; nam in illo iudicio fuerunt petita bona hereditaria
Iohannis Bose, et in hoc iudicio hæc eadem nec bona petuntur per dictum Caneb.
Est quoque identitas causa ad quam identitatem probandam oportet advertere dictam
Mariannam Alena incepisse causam in regia audientia petendo bona Iohannis
Bose sibi adiudicari, ex quo substituti, ac hæredes gravati decessere absq. liberi,
et ex consequenti fuit locus vocationi suorum sperantia Caran; cum ipsa esset
propinqua dicta sperantia. Et sic ipse ius. Quam causam prosecuta fuit
contra nobilem D. Iohannem Torreja, Curatorem Regis, et Iohannem Franciscum
Bose, in qua, in corporata erant bona Iohannis Bose, et contra dictum Franciscum
Caneb. usque ad vigesimam terciam Iulij. 1619. Postea vero, scilicet 6.º Septem-
bris. 1619. ex parte dicti collegij, fuit presentataedula, in qua habiti propinquitat,
dicti, deducti &c. Ex parte Mariannæ Alenæ dixit, iura que habebat dicta Al-
ena in bonis et hereditate Iohannis Bose, ad se spectare, virtute donationis
per eam factæ dicto Coll.^o de dictis iuribus instrumentis testificatis per Bartol.
Moll. not. sub 27 Aprilis. 1618. de quo in orig. fol. 161. et petijt sibi
adiudicari, ex iuribus dictæ Mariannæ completantibus, iuxta dispositionem testame-
ntariam dicti Iohannis Bose revocatione suorum dicta sperantia Bose, et Caran,
ut latius constat ex Scheda presentata 6. Septembris. 1619. ut in orig. fol.
237. Continuando dictam causam, cum dicto Francisco Caneb. ad hoc ut liquet
pretenderet in dictis bonis, et adversus dictam donationem proponeret, atque de du-
cet, conclusaque dicta causa fuit postulata sent. in qua fuit declaratum, et con-
demnatum curatorem hereditatis Francisci Bose, in iuris hereditate, et in incorporata bona
dicti Iohannis Bose ad restituendum et defendendum, Economo dicti collegij gravam
et expeditam possessionem bonorum omnium hereditatis dicti Iohannis Bose
qua cum fructibus, et dictis liti consensibus Agneti Bose, et Francisco Caneb. fuit
impositum silentium, assumpti motus, inter alia quod dicta Marianna libere

De dictis bonis disponere potuit, cum in huiusmodi vocationibus ad primos suos successores spectet, non tamen ad ultimos, ut videtur in dicta sent. in orig. fol. 242. nunc in hoc iudicio dictus Francis canis, contendit dictam Mariannam libere non potuisse disponere de dictis bonis, sed solum de vta sua factum. Cum in ijs vocationibus non solum spectet successio ad primos suos, sed etiam ad ultimos, ratione reciproci fidei commissi inter suos dicta sperantia, quod propter est idem de quo actum fuit in primo iudicio, et ex diametro, est contra sententiam latam, transactum, in auctoritate rei iudicate, et ex eadem causa; Confirmat. hoc idem quia ex parte collegij virtute dicta donationis fuit petendum, bonadicti Iohannis Bone libi trad absolute, et inde finite, ut ex se patet, sed petitis inde finita equi potest universaliter, text. in l. si pluribus ff. de legat. 2. late surd. in cons. 280 n. 3. et in cons. 308. n. 3. Manth. de decern. lib. 3. ff. 4. n. 12. Cohar. varia. respl. li. 1. cap. 11. n. 3. Ph. q. fuerunt ergo postea lata dicta bona, non pro tempore vtra dicta Marianna, et sic revocabilitate, sed absolute et irrevocabilitate, cum de dictis bonis libere disponere posset dicta Marianna, quia nulla gravamine vel onere fidei commissi adstringebatur, et in sent. fuit declaratum dictam Mariannam libere potuisse de dictis bonis disponere, quod quidem, sicut non potuit fuit, si illa bona fuissent institutioni subiecta. l. ff. de legat. 2. cum. de leg. at. Cuman. in cons. 100. circa medium. vers. et hanc. lurt. jurit. in cons. 13. in fi. Roland. in cons. 62. n. 13. vol. 1. surd. in dec. 269. n. 13. et ut hoc esset magis clarum et expeditum, fuit reddita finalis ratio in sententia. Cum in huiusmodi vocationibus ad primos suos successores spectet, non tamen ad ultimos, constat ergo ex ijs eandem fuisse causam petendi. q. militans omnia requisita, ut vera competant rei iudicate. Exceptio q. &c.

4. ex quo indita sent. fuit dictum, dictam Mariannam libere disponere potuisse de dictis bonis, in necessariam consequentiam fuit declaratum non repeteri fidei commissum successum inter suos dicta sperantia, et si nunc esset cognoscendum an inter dictos suos esset fidei commissum passivum de vno ad alium &c. An dubio rem altam agemus, utrum in controversiam veniet, id de quo fuit lata sent. quia q. in rem transiit iudicatum, ut in simili tradit surd. omnino vitandus in cons. 312. n. 10. quod si hoc esset verum, quando virtualiter, expressum antea fuit iam in sent. determinatum, quid erit, quando non solum virtualiter verum etiam expresse, ut in presenti casu, in quo expresse fuit dictum in motu dicta sent. dictam Mariannam absolute disponere potuisse de dictis bonis quia in huiusmodi vocationibus successio ad primos suos non aut ad ultimos expectat. q. sequit. manifeste iam fuisse declaratum in dicta sent. id quod modo petit dictus canis, qui cum non supplicaverit ad dicta sent. transiit (quoad primum) in auctoritatem rei iudicate, et sic obstat ei modo absque dubio exceptio rei iudicate. fuit ratio per Decian. in respon. 54. n. 5. vol. 1.

Sed, dices, dictus canis nihil dixit de ijs quomodo pretendit, ergo &c. N. 1. quod quando vocatus sit circum fidei commissio subiecta et citatus aliquis, pretendat se esse vocatum, et nihil proponat, ei praeiudicat sent. ut cum la sona et Caabre

tradit. Decian. in respon. 54. n. 5. N. 2. principaliter pretendebat in illo iudicio an dicta Marianna absolute disponere potuisset de dictis bonis: et sic per necessarium antecedens agebatur, an essent libera dicta bona, vel fidei commissio subiecta, et fuit declaratum esse libera, aqua sen. non supplicavit, dictus canis. q. ei obstat dicta sent.

5. Receptissimum est, sententiam latam cum huiusmodi noxae fidei commissi i. sano, si fidei commissarius citatus sit saltem generaliter per proclama. notat. in l. de eo tempore. c. de remissis pign. et ibi Bart. et Bald. in extra ad rep. mendum; in glo. verborum per edictum lason, int. de com. n. 47. de verb. oblig. Aligand. in l. de mo quop. n. 17. ff. de re iudi. d. Sach. in dec. 157. Alio plures referi. Per q. de fidei com. art. 53. n. 82. et sequ. q. a fortiori in hoc casu dicta sent. nocebit dicto canis, cum quo principaliter fuit ducta dicta causa, apud petitionem, et libello, usque ad finem.

Neque obesse potest adic. nobilium depositarium non esse heredem, quia ipse representat heredem dicti Francis Bone, cuius manus fidei commissarius debuit habere fidei commissum. Et resp. efficacius, dictum nobilium curatorem pretendit bona dicti Iohannis Bone fuisse in hereditate transiit Bone. libera ab onere dicti fidei commissi, virtute sent. late in Regia audient. ad relationem nobilis d. Raym. de veni in favorem dicti Francis Bone, et contra dictam Mariannam Franciscam canis, et alios litis consortes, et sic dictus nobilis curatorem erat proprius et principalis contradicere indita causa, et nihilominus in casu vocatus dictus canis. q. ei debet nocere sent.

Ex supradictis satis constat dicta in oppositum non escapari, et sigillatim ad singula breviter respondendum. dictum non obstat primum, quia ex appo dictis constat, dicta tria requisita, repeteri expresse, et per seclisime, in casu praedicti: identitatem nempe personarum, rerum, et causa, ut supra. fuit probatum. Non obstat secundum, quia quoniam causa, quam modo pretendit dictus canis super venient, ut ipse ait, per mortem dictae Mariannae, ad petenda dicta bona, tamen: et tunc iam competit et in iura ad pretendendum, et de iudicandum adversus petita, ex parte collegij, ad se scilicet spectare bona dicti Iohannis Bone, post mortem dictae Mariannae senio iam confecta, ibi q. adiudicanda fore, ea mortua, unde si non competat causa recipiendi dicta canis in illo iudicio, opponendi scilicet dictam Mariannam non potuisse libere, et absolute donare dicta bona, cum essent perpetuo fidei commissi inter ultimos suos subiecta, quia tale fidei commissum, non repeteri, neq. modo ca petit, quia post dictam sententiam, non fuit ortum usq. petenti fidei commissi, nam si quod est (quod negat) iam tunc erat, et de iuri poterat ad impediendam pretensionem libera dispositionis dictorum bonorum, ita respondit in simili. surd. in dec. con. 312. l. 2. per parum etiam, vocatus fuit dictus canis ad causam, ut proponeret, siquid habuit adversus dictam donationem et disponendi libertatem de dictis bonis. Et postquam vidit de clarari in dicta sent. dictam Mariannam libere disponere potuisse de dictis bonis, cum in huiusmodi vocationibus ad primos suos successores spectaret, et non ad ultimos

ulteriores. Si praeponderat, bona praedicta sibi sine ulla ratione praetensi de
communi inter suos, tenebatur a se. Supplicare, quod cum non fecerit, tran-
sit in rem iudicatam, et ex consequenti, adque ei obstat exceptio rei iudicatae liber
Dei. in resp. 2. 13. n. 102. ubi. non obstat tortum, nam permissum concludi
huius fuisse iudicatum bona praedicta huius dicto collegio virtute dictae donationis,
ex quo libere de dictis bonis disponere potuit dicta Marianna, cum in huiusmodi vocatio-
nibus ad proximos suos, et non ad ultimos successores spectet.

Ad quantum respondet, in isto casu non esse dubium, immo certum est id
regio fuit actum in illo iudicio, et quibus rationibus fuerit mota regia audientia re-
manet ergo firma conclusio obstat dicto Canisari exceptionum rei iudicatae, et
probat ex iis, quae tradunt Abb. in com. 50. n. 2. Deius. in cons. 96. n. 1. ubi. quibus
in Surd. in cons. 312. A. n. 3.

Sequitur ergo fore et esse declarandum obstat dicto Canisari exceptio-
nem rei iudicatae, et ad ulterius in causa non posse procedi, et ex consequenti
dicta Canisari a limine praesentis iudicii repelli adque ei silentium imponi
perpetuum ita censco salvo &c.

